

Mūžīgo vērtību bagātības

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Kad es vēl biju zēns, es ar baudu lasīju Roberta Luisa Stīvensona romānu *Bagātību sala*. Es arī redzēju piedzīvojumu filmas, kurās dažiem cilvēkiem piederēja atsevišķas nodeldētas kartes daļas; ja daļas varētu atrast un salikt kopā, tad karte norādītu ceļu pie apslēptām bagātībām.

Es atceros, kā katru nedēļas nogales pēcpusdienu klausījos 15 minūtes ilgo radio pārraidi—*Džeks Armstrongs, Visamerikas zēns*. Tad, kad tā sākās, no radio nāca noslēpumiem pilna balss: “Tagad mēs pievienojamies Džekam un Betijai brīdī, kad tie tuvojas pasakainai un noslēpumainai ieejai uz ziloņu kapsētu, kurā ir paslēptas bagātības. Bet, pagaidiet; priekšā tos sagaida briesmas.” Nekas mani nevarēja atraut no šīs pārraides. Bija tāda sajūta, it kā es vadītu dārgo ziloņkaulu meklējumus.

Kādā citā laikā un vietā pasaules Glābējs runāja par bagātībām. Savā Kalna sprediķī, Viņš paziņoja:

“Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog.

Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog.

Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.”¹

Apsolītā balva nebija ziloņkaula, zelta vai sudraba bagātības. Tā arī nebija liels zemes gabals vai vērtspapīru un obligāciju portfelis. Skolotājs runāja par bagātībām, kuras var iegūt katrs—par neizsakāmu prieku tagad un mūžīgu laimi pēc tam.

Es vēlētos jums sniegt trīs jūsu bagātību kartes daļas, lai vestu jūs uz mūžīgo laimi. Šīs kartes daļas ir:

1. Mācieties no pagātnes.
2. Sagatavojieties nākotnei.
3. Dzīvojiet šodien.

Aplūkosim katru no šīs kartes daļām.

Mācieties no pagātnes

Katram no mums ir mantojums, ko atstājuši priekšteči, pionieri, pēdējā laika pērvērstie vai kāds cits, kas palīdzēja veidot mūsu dzīvi. Šis mantojums nodrošina mūs ar pamatu, kas ir veidots no ziedošanās un ticības. Mūsu privilēģija un atbildība ir veidot stingrus un stabilus pamatus.

Stāsts, ko uzrakstīja Kārena Nolena un kas parādījās *New Era* 1974. gadā, stāsta par Benjamīnu Landartu, kurš 1888. gadā bija 15 gadus vecs prasmīgs vijolnieks. Dzīvot fermā Jūtas štata ziemeļos ar savu māti un septiņiem brāļiem un māsām dažreiz Benjamīnam bija īsts izaicinājums, jo atlika mazāk laika nekā viņš gribētu, lai spēlētu vijoli. Dažreiz viņa māte ieslēdza vijoli, kamēr viņš pabeigs savus darbus fermā; tik liels Benjamīnam bija kārdinājums spēlēt vijoli.

1892. gada beigās Benjamīnu lūdza doties uz Soltleiksitiju uz noklausīšanos, lai kandidētu uz vietu teritoriālajā orķestrī. Viņam tā bija sapņa piepildīšanās. Pēc vairāku nedēļu mēģinājumiem un lūgšanām 1893. gada martā viņš devās uz Soltleiksitiju, uz daudzsološo noklausīšanos. Kad diriģents Dīna kungs dzirdēja kā spēlē Benjamīns, viņš teica, ka Benjamīns ir viens no visprasmīgākajiem vijolniekiem, ko viņš bija dzirdējis Denveras rietumu pusē. Benjamīnam bija ieteikts doties uz Denveru, lai rudenī piedalītos mēģinājumā, tur viņš arī uzzināja, ka nopelnīs pietiekoši, lai uzturētu sevi, un ka vēl paliks pāri, ko nosūtīt mājās.

Nedēļu pēc tam, kad Benjamīns bija uzzinājis labās ziņas, viņa bīskaps uzaicināja viņu uz savu biroju un lūdza, vai Benjamīns nevarētu atlikt spēlēšanu orķestrī uz pāris gadiem. Bīskaps pastāstīja Benjamīnam, ka pirms viņš sāks pelnīt naudu, ir kaut kas, ko viņš ir parādā Tam Kungam. Tad bīskaps lūdza Benjamīnu pieņemt misijas aicinājumu.

Benjamīns juta, ka atteikšanās no izdevības spēlēt teritoriālajā orķestrī, ir kaut kas vairāk, kā viņš varētu panest, bet viņš arī zināja, kādam ir jābūt viņa lēmumam. Viņš apsoliya bīskapam, ka pieņems aicinājumu, ja būs kāds veids, kā sagādāt naudu misijai.

Kad Benjamīns pastāstīja savai mātei par aicinājumu, viņa bija ārkārtīgi priecīga. Viņa pastāstīja tam, ka tēvs vienmēr ir gribējis kalpot misijā, bet tika nogalināts pirms viņam radās tāda iespēja. Taču, tad, kad viņi apsprieda misijas finansēšanu, mātes seja sadrūma. Benjamīns pateica mātei, ka neļaus tai vairāk pārdot viņu zemi. Uz brīdi viņa nopietni ieskatījās Benjamīna sejā un tad teica: „Ben, ir kāds veids kā sagādāt naudu. Šai ģimenei pieder viena lieta, kurai ir pietiekoši liela vērtība, lai sūtītu tevi misijā. Tēv ir jāpārdod sava vijole.”

Sešas dienas vēlāk 1893. gada 23. martā Benjamīns ierakstīja savā dienasgrāmatā: “Šorīt es pamodos un

izņēmu savu vijoli no futrāļa. Visu dienu es spēlēju skaņdarbus, kas man patīk. Vakarā, kad palika tumšs un es vairs nevarēju saskatīt, ko spēlēt, es noliku vijoli futrālī. Tas būs pietiekoši. Rīt es dodos [misijā].”

Četrdesmit piecus gadus vēlāk 1938. gada 23. jūnijā Benjamīns rakstīja savā dienasgrāmatā: “Ievērojamākais lēmums, ko es jebkad esmu pieņēmis savā dzīvē, bija atteikties no kaut kā, ko ļoti milēju, par labu Dievam, kuru es milēju vēl vairāk. Viņš nekad neaizmirsā šo manis veikto upuri.”²

Mācieties no pagātnes.

Sagatavojieties nākotnei

Mēs dzīvojam mainīgā pasaulē. Tehnoloģijas ir izmainījušas gandrīz katru mūsu dzīves aspektu. Mums ir jātiek līdzī šai attīstībai—šīm milzīgām pārmaiņām—pasaulē, kuru mūsu priekšteči nekad nevarētu iedomāties.

Atcerieties Tā Kunga solījumu: “Ja jūs esat sagatavojies, jūs nebaidīsities.”³ Bailes ir attīstības nāvīgs ienaidnieks.

Ir nepieciešams sagatavoties un plānot, lai mēs neizniekotu savas dzīves. Bez mērķa nav iespējams reāls panākums. Viena no labākajām panākuma definīcijām, kuru es esmu dzirdējis, skan apmēram šādi: panākums ir pakāpeniska vērtīga ideāla īstenošana. Kāds teica: “Grūtības bez mērķa nozīmē to, ka jūs varat pavadīt savu dzīvi nemītīgi darbojoties, bet nekad nepaveicot neko vērtīgu.

Pirms vairākiem gadiem varēja dzirdēt romantisku un uzjautrinošu dziesmu, kurai bija šādi vārdi: “Vēlēšanās kaut ko sasniegt, piepildīs šo vēlēšanos / tikai turpiniet vēlēties un raizes pazudīs.”⁴ Es gribētu paziņot šeit un tagad, ka vēlēšanās neaizstās pamatīgu sagatavošanos, lai stātos pretī dzīves pārbaudījumiem. Sagatavošanās ir smags, taču pilnīgi nepieciešams darbs mūsu attīstībai.

Mūsu ceļojums uz nākotni nebūs gluds lielceļš, kas stiepjas no šīs vietas līdz mūžībai. Drīzāk uz ceļa būs krustceles un pagriezieni, pat nerunājot par negaidītām bedrēm. Mums ir jālūdz katru dienu mīlošais Debesu Tēvs, kurš vēlas, lai katrs no mums dzīvē gūtu panākumus.

Sagatavojieties nākotnei.

Dzīvoji šodien

Dažreiz mēs ļaujam savām domām par nākotni aizņemt pārāk daudz šodienas laika. Ikdienas sapņi par pagātni un ilgošanās pēc nākotnes var sniegt

mierinājumu, taču neaizstās dzīvi tagad. Šī ir mūsu iespēju diena, un mums tā ir jāizmanto.

Profesors Harolds Hills Meredits Vilsona “*Mūziki*” brīdināja: “Ja jūs pastāvīgi domāsit par nākotni, tad nākotnē jūs atklāsiet, ka jums ir bijusi tukša pagātne.”

Mums nebūs rītdienas ko atcerēties, ja mēs kaut ko nedarīsim šodien, un lai šodien dzīvotu pilnvērtīgi, mums ir jādara tas, kas ir vissvarīgākais. Neatliksim to, kas ir vissvarīgākais.

Es atceros lasām kāda vīra stāstu, kurš neilgi pēc sievas nāves atvēra viņas naktsгалdiņa atvilktni un atrada tur drēbes, ko viņa bija nopirkusi pirms deviņiem gadiem, kad viņi apmeklēja Savienoto Valstu austrumu daļu. Viņa šīs drēbes nevalkāja, bet glabāja tās īpašam notikumam. Tagad, protams, šis īpašais notikums nekad nepienāks.

Daloties savā pieredzē ar paziņu, aizgājušās sievas vīrs teica: “Neglabā lietas tikai īpašam notikumam. Katra diena mūsu dzīvē ir īpašs notikums.”

Šī paziņa vēlāk teica, ka šie vārdi izmainīja viņas dzīvi. Tie palīdzēja viņai pārtraukt atlikt to, kas viņai ir vissvarīgākais. Viņa teica: „Tagad es pavadu vairāk laika ar savu ģimeni. Es izmantoju kristāla glāzes katru dienu. Es uzvelku jaunas drēbes, kad dodos uz lielveikalu, ja es jūtos, ka gribētu tā darīt. Vārdi „kādu dienu” un „kādreiz” pamazām pazūd no mana vārdu krājuma. Tagad es atvēlu laiku tam, lai piezvanītu saviem radniekiem un tuvākajiem draugiem. Es esmu piezvanījusi saviem veciem draugiem, lai atrisinātu pēdējo laiku nesaskaņas. Es pasaku saviem ģimenes locekļiem to, cik ļoti es viņus mīlu. Es cenšos nenovilcināt vai neatlikt to, kas varētu nest smieklus un prieku mūsu dzīvē. Un katru rītu es saku pati sev, ka šī varētu būt īpaša diena. Katra diena, katra stunda, katra minūte ir īpaša.”

Pirms vairākiem gadiem Artūrs Gordons nacionālajā žurnālā dalījās brīnišķīgā šīs filozofijas piemērā. Viņš rakstīja:

„Kad man bija apmēram trīspadsmit gadu, bet manam brālim desmit, tēvs bija apsolījis aizvest mūs uz cirku. Bet pusdienas laikā atskanēja zvans; kāda steidzama lieta prasīja viņa klātbūtni pilsētas centrā. Mēs jau sagatavojāmies uz vilšanas. Tad mēs dzirdējām viņu sakām [pa telefonu]: Nē, es nebūšu. Tam būs jāpagaida.

Kad viņš atgriezās pie galda, māte smaidīja. Zini, cirks arvien atgriežas.

Es zinu, teica tēvs. Bet bērnība gan nē.”⁵

Elders Monte J. Brā, kādreizējais Septiņdesmitais, pastāstīja par kādu vasaru savas bērnības mājās Rendolfā, Jūtā, kad viņš un viņa jaunākais brālis Maks nolēma uzbūvēt koka māju lielā kokā savas mājas pagalmā. Viņi izplānoja savu dzīves visbrīnišķīgāko darbu. Viņi savāca būvmateriālus no visas apkārtnes un uznesa tos uz to koka daļu, kur tā zari nodrošināja ideālu vietu mājai. Tas bija sarežģīti, bet viņi ļoti vēlējās pabeigt savu darbu. Vizija par pabeigtu māju kokā sniedza viņiem milzīgu motivāciju, lai pabeigtu projektu.

Viņi strādāja visu vasaru, un beidzot rudenī, tieši pirms skolas sākuma, viņu māja bija pabeigta. Elders Brā teica, ka viņš nekad neaizmirsīs tās prieka un gandarījuma sajūtas, kas pildīja viņus, kad tie beidzot varēja baudīt savus darba augļus. Viņi sēdēja koka mājā, dažas minūtes palūkojās sev apkārt, norāpās lejā no koka un nekad tur vairs neatgriezās. Pabeigtais projekts, lai arī cik brīnišķīgs tas būtu, nevarēja noturēt viņu interesi pat uz vienu dienu. Citiem vārdiem sakot, plānošanas, vākšanas, būvēšanas un strādāšanas process un nevis pabeigtais projekts, sniedza ilgstošu gandarījumu un prieku, ko tie pieredzēja.

Baudīsim dzīvi, kamēr mēs to dzīvojam, kā to darīja elders Brā un viņa brālis Maks, radīsim prieku ceļojumā.

Nevilcinieties

Vecs sakām vārds “Nekad neatliec uz rītdienu to, ko vari izdarīt šodien” kļūst divreiz svarīgāks, kad pienāk brīdis izteikt savu mīlestību un pieķeršanos—gan vārdos, gan darbos—ģimenes locekļiem un draugiem. Rakstniece Herieta Bičere Stouva teica: “Rūgtākās asaras, kas tiek izlietas pie kapiem, ir par nepateiktiem vārdiem un nepaveiktiem darbiem.”⁶

Dzejnieks dzejā izteica bēdas par uz mūžiem zudušām iespējām. Es citēju daļu no dzejas:

*Aiz stūra dzīvo mans draugs sen jau,
Šai lielajā pilsētā gala kam nav;
Bet dienas skrien un nedēļas steidzas,
Un pirms to pamānu, gads jau beidzas.
Drauga seju es reti redzu nudien,
Jo dzīve ir strauja un šausmīgi skrien . . .
Bet pienāk rītdiena—rītdiena pāiet,
Un attālums aug un neļauj mums saiet.*

Aiz stūra!—bet tomēr bezgala tālu. . . .

“Jums telegramma, ser. . . .”

“Dzīms nomira šodien.”

Tā galu galā mēs pelnīto saņemam:

Kad redzam draugu un mūžu aizejam.⁷

Sekojoš dzejoļa galvenajai domai, pirms dažiem gadiem es nolēmu, ka vairs neatlikšu apmeklējumu pie dārga drauga, kuru es nebiju redzējis daudzus gadus. Es biju iecerējis apciemot viņu Kalifornijā, bet man tas neizdevās.

Es ar Bobu Bigeru satikos, kad mēs abi atradāmies klasifikācijas divīzijā Savienoto Valstu flotes apmācības centrā Sandjego, Kalifornijā laikā, kad otrais pasaules karš tuvojās beigām. Mēs bijām labi draugi jauno paša sākuma. Viņš apmeklēja Soltleiksitiju vienu reizi pirms viņš apprecējās, bet mēs palikām draugi sarakstoties, kopš es tiku demobilizēts 1946. gadā. Mana sieva Fransisa un es katru gadu apmainījāmies ar Ziemassvētku kartiņām ar Bobu un viņa sievu Greisu.

Beidzot 2002. gada janvāra sākumā man bija ieplānots apmeklēt staba konferenci Vitjērā, Kalifornijā, kur dzīvoja Bigeri. Es sazvanīju savu draugu Bobu, kurš tagad bija 80 gadus vecs, un sarunāju, ka es ar Fransisu tikšos ar viņu un Greisu, lai mēs varētu gremdēties atmiņās par aizgājušām dienām.

Mums bija burvīga saruna. Sev līdzī es biju paņēmis dažas fotogrāfijas, kuras tika uzņemtas vairāk kā pirms 55 gadiem laikā, kad mēs kopā dienējām jūras kara flotē. Mēs atpazinām cilvēkus, kurus reiz pazinām un sniedzām viens otram ziņas par šo cilvēku atrašanās vietām tik labi cik vien varējām. Nebūdams mūsu Baznīcas loceklis, Bobs tomēr atcerējās, ka apmeklēja kādu Svētā Vakarēdiena dievkalpojumu kopā ar mani pirms vairākiem gadiem, kad bijām izvietoti Sandjego.

Kad mēs ar Fransisu atvadījāmies no Boba un Greisas, es jutu neizmērojamu mieru un prieku par to, ka beidzot saņemtos, lai apciemotu vēl vienu reizi draugu, kuru ilgus gadus milēju no attāluma.

Kādu dienu katram no mums vairs nebūs rītdiena. Neatliksim to, kas ir vissvarīgākais.

Dzīvojiet šodien.

Jūsu dārgumu karte tagad ir salikta: Mācieties no pagātnes. Sagatavojieties nākotnei. Dzīvojiet šodien.

Es pabeigšu ar to, ar ko sāku. Ar mūsu Kunga un Glābēja vārdiem:

“Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog.

Bet krājiet sev mantas debesis, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog.

Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.”⁸

ATSAUCES

1. Mateja 6:19–21.
2. Skat. “Benjamin: Son of the Right Hand,” *New Era*, 1974. gada maijs, 34–37.
3. M&D 38:30.
4. “Wishing (Will Make It So),” B. G. DeSylva vārdi.
5. *A Touch of Wonder* (1974), 77–78.
6. Gorton Carruth un Eugene Ehrlich redakcijā., *The Harper Book of American Quotations* (1988), 173.
7. Charles Hanson Towne, “Around the Corner,” *Poems That Touch the Heart*, A. L. Alexander (1941) redakcijā, 1.
8. Mateja 6:19–21.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti dažī piemēri:

1. Pajautājiet ģimenes locekļiem, kā tie gatavojas kādam notikumam. Cik ilgi pirms tam tie gatavojas? Paskaidrojiet, ka mums ir jāgatavojas mūžīgajai dzīvei, krājot sev mantas debesis. Izlasiet Mateja 6:19–21, un uzaiciniet ģimenes locekļus pēc kārtas lasīt šī vēstījuma sadaļas.

2. Izlasiet pirmo rindkopu, kas atrodas zem virsraksta “Mācieties no pagātnes”, un uzaiciniet ģimenes locekļus pastāstīt par cilvēku vai pieredzi, kas pozitīvi ietekmēja viņu dzīvi. Lieciniet, ka mācīšanās no mūsu pagātnes ir viens veids, kā vest mūs uz mūžīgo laimi.

3. Dalieties vienā vai divos stāstos, kas atrodas zem virsraksta “Dzīvojiet šodien”. Lūdziet ģimenes locekļus, lai katrs no viņiem nospauž mērķi, paveikt vienu svarīgu uzdevumu, kuru tie ir atlikuši. Nākošo mēnesi jūs varētu palūgt ģimenes locekļus pastāstīt par viņu pieredzi.